

töltötték el és az álmok világába ringatták? Megemlítem a kék galamb bájos meséjét, a szent Mrabeth fiának megható történetét, Anthar gyermekeinek bosszúját vagy Kotphir feleségének, a szépséges Zoulikhának szenvedélyes szerelmét Sidna Jousef iránt, kit nem tudott meghódítani? ... Megemlítem az imádkozást, mely az eleven hitet tárja elénk, a temetőt, melyben az élők a holtakkal érintkeznek s elmesélik nekik földi bajaikat, a simoumot, melynek gyilkos fuvallata elől egy anya és kis leánya ijedten menekülnek? ... Elég lesz ezekről csak annyit mondani, hogy a képek a keleti élet s felfogás varázstükrei s hogy a kisérő, magyarázó s mesélő szövegek a képekhez méltók ... A költőnek a hazája talajától ihletett lelke kelti fel leginkább bámulatunkat. Megihletődve áll meg a képek előtt, melyek hazájára emlékeztetik s nézven őket újra ott érzi magát a szellős sátrak között, melyek ki vannak téve napnak, esőnek, melegnek, szélnek, viharoknak. „A mi urunk, Mohammed — mondja — irgalmatlanul összetörte a kőszobrokat, melyeket a hitetlenek nevetséges imádatokkal vettek körül, de soha a festett képeket el nem tiltotta ...” Tehát nyugodtan adja át magát az impresszióknak, szenvedéllyel fűrröszti meg lelkét az emlékezés hullámaiban s mikor voltaképpen csak száraz magyarázatokat akar adni, mesél oly szépen, ahogy csak egy igaz hívő tud mesélni.

Tompa hang.

Irla : Szávay Zoltán.

Van néha egy-egy drága, kedves álmunk,
 S a sorssal érte nagy helykén kiállunk,
 S hogy pár csapását már sziszegve türlük,
 Ijedten látjuk: öklünk túlbecsültük.
 S lassan belátjuk, ez nem menti semmi:
 A sorssal nem lehet ököltre menni!
 Ki megpróbálja: könnyen belebénul,
 A kacagása sóhajtasra némul,
 S a sóhajtása könnycseppekre olvad,
 S a könnycseppek mind a szívére folynak,
 És a szívébe barázdákat vésnek,
 Barázdáit a néma szenvedésnek,
 S ez ösvényeken bevonul a bánat ...
 — Nem jó annak, aki a sorsra támad!

359

Kár a tavaszért ...

Kis regény, nagy szerelemről.

Irla : Szász Menyhért.

(Folytatás.)

Többen jöttek le együtt a lépcsőn mikor a portás megmutatta az asszonynak, hogy melyik az urak közül Korodi.

Az asszony Korodi elé állt.

„Lichtné vagyok” szölt és neki rontott. Megütötte ... Lefogták.

Zokogott.

„Az én szegény, nyomorult uram ...”

A legnagyobb tragédia volt. Lichtné eljött az uráért harcolni. Lichtnén lódított egyet a portás ... Nem történt semmi. Licht dolgozott másnap. És Korodi is tagja maradt a zsenrikaszinónak.

Nem történt semmi.

Valahogy úgy esett az eset. Sőt, egészen bizonyos, hogy így ...

Mondom, Licht volt a legelső reggel az irodában. Aztán jöttek a gyakornokok. Később az állítólagos főosztályosok. Legutoljára Korodi. Délben szokott jönni a vezérigazgató, Erdélykúti, aki csak a postát írta alá. Aztán Korodi referált a személyzeti ügyekről.

Ma különben csendes volt az iroda. Korodi csak nagyon későn jött be. Tegnap házibál volt Erdélykútiéknál. Ma az igazgató úr nem jön be. Korodi izgatott volt. A fűkörbe nézegette magát. A hivatalnokokkal nem törődött. A pattanásait ápolta. Ma újra ki kell mennie a jégre. Tegnap tudniillik történt valami közte és gyönyörű unokatestvére Ekker Mária között.

A dolog úgy történt, hogy a fánctól pihegő asszonyt egy szomszéd kis szobában fogta el. Kipirult volt és a szeméi ragyogtak.

„Mariska cousine — szölt remegve Korodi — most olyan szép vagy, hogy szeretnék összecsókolni és mindjárt meghalni utána.”

„Mi? — szölt nevetve az asszony — hát olyan csunya vagyok, hogy meg kellene halnod, ha megcsókolnál?”

Nevettek mindaketten. A sok arany pezsgőtől már amúgy is mámoros volt az asszony. Korodi megakart csókolni. Az asszony el-

360